

Nyerges Gábor Ádám TÚLOLDAL

Szendi Nórának

*Bizonyos tekintetben átértünk a túloldalra, mondom eleve kurzívan, mert magamtól idézek, van ez így, mostanában gyakran, ez nem probléma, mivel (most a tiédre lesz szó, úgyhogy figyelj) egy bizonyos tekintetben már azt hiszem, van értelmem, ahogyan onnan látszom, és ahonnan hajlamos vagyok elhinni, hogy vannak barátságos tükröződést teremtő fényviszonyok és jótékonyabb beesési szögek. A túloldal meg nemcsak horizontális hivatkozás, hanem közhelyes szimbolikának is megfelelő alap, elvégre én is úgy lépdelek egy ideje, ahogy gyerekkoromban, idióta, karikatursztikus rajzfilmléptekkel, mint aki valóban, mindig valahol *ott* van, a szintén egyre rokonszenvesebb itt helyett. Ehhez persze szükséges, hogy tudat alatt, még az odaút során megjegyezzem a délelőtti (remélhetőleg csak kutya)szarokat, bízva a vártnál lassabb újratermelődésben, és így máshová pillantás nélkül is jegyzetelhessek neked, afféle szerelmi dolgokról, mint a fényviszonyok és beesési szögek, a gyerekkor rajzfilmszerű szökkenései, egyszerre megható és kínos, hogy, naná, észreveszed, meg az a közhelyes szimbolikával emlegetett bizonyos tekinteted, amiben valahogy bármilyen szögből és fényben, bármilyen eredetű szarokkal körülaknázva látszódnak is, ezután, úgy fest, már nincs létjogosultsága az amúgy is esetlen és rendes versbe nem illő szónak, hogy túloldal, mert most már minden itt van, minden, amit szeretek, azaz, mindent szeretek, ami itt van, mindegy, belezavarodtam (elnézést kérek), csak hát épp, mint egy idióta, hülye gyerekléptekkel bizonyos tekintetben valahol megyek, miközben oda se nézve, eleve kurzívan neked jegyzetelek, valami egyre barátságosabb és egyre rokonszenvesebb, örök ittlétben.*